

συστήσω σόλους τούς δημοτικιστάδες παλιούς και καινούργιους, σόλους τούς νέους που μου δείχνουνε τὸ σεβασμὸ τους νὰ ὑποστηρίζουνε ὕλικα καὶ ἠθικά τὸ Νουμά, ποὺ ἔρχεται νὰ ποτελειώσει, νὰ ποσώσει, καὶ νὰ συμπληρώσει τὸ γλωσσικὸ μας ἀγώνα, ποὺ ἂν καὶ λύθηκε ὀπωσδήποτε, δὲ διαδόθηκε ὁμως ἔτσι ποὺ πιθανοῦσαμε ἀκόμα στὸ "Ἔθνος μας, γιατί ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι μας δὲν εἶναι δυστυχῶς Ταγκόπουλοι κοὶ βιβλιοεκδότες μας εἶναι ἄμαθοι καὶ παρατηρῶ πὼς ἡ καθαρέβουσα εἶναι σήμερα συνεδεμένη μὲ τὴν ἀμάθεια. Οἱ πολιτικοὶ μας εἶναι βέβαια ὀπωσδήποτε ἀναπτυγμένοι καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς κατηγορήσουμε γιὰ ἄμαθους, εἶναι ὁμως ὅλοι τους σκεδὸν δημαγωγοὶ καὶ δημοκόποι, κίς μὲ συγχωρέσουμε, ποὺ τοὺς τὴν λέω ἔξω ἀπ' τὰ δόντια, γιατί ὁ λαὸς μας εἶναι ἄμαθος κἠκαθαρέβουσα εἶναι ἀμάθειας ἀποτέλεσμα, μὴ ἀφοῖ ποτέ δὲ θέλησαν νὰ ἀπύξουν εἰλικρινὰ τὸν ἑλληνικὸ λαό.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ
Μικρασίας 12
Ποδαράδες-Ἀθήνα.

ΤΑΚΗΣ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σὰ σηθεὶ τῆς Ἰδέας τὸ Παλάτι,
γερὰ θεμελιωμένο, τελιωμένο,
ἀχάλαστο, φεγγόβολο στὸν ἥλιο,
ποῖ, στὸν ἴσκιό θρημμένη τῶν στουῶν του,
ἢ νιότη ἐκεῖ τὴ δύναμη θὰ παίρνει
γιὰ χτίσματα καινούργια, πὰ μεγάλα,
δὲν ξαίρω πὼς θὰ λένε τίς μετόπες,
δὲν ξαίρω τὰ εἰσώματα ποὺ θάβιναι,
ἀλλὰ μὴ του κολόνα ἐκεῖ στὴ μέση,
ποὺ πατώντας γερὰ στὸ στυλοβάτη
τὸ βάρος τοῦ θρηγκοῦ του θὰ σηκώνει,
ἀπλή καὶ δωρικὴ, τὸνομα θάχει
τάγην: ΤΑΚΗΣ ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ. Τὸ ξαίρω.

ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Σοὺ εἶταν πάλεμα ἡ ζωὴ, μὰ καρπερὸς σου ὁ πόνος.
Σοὺ πρέπει στὸ κεφάλι σου τῆς δάφνης τὸ στεφάνι.
Ὁ θάνατος ἐν' ἀνθισμῷ φέρνει σὲ Σὲ ποὺ ὁ χρόνος
δὲ θὰ σοῦ τὸ μαράνη.

Τὸ φτωχικὸ τραγοῦδι μου στὸν τάφο σου κεράκι
τ' ἀνάφωτο τῆς ὁραίας φωνῆς, Ἐργατὴ καὶ Πατέρι.
Τὴν ἀκριβὴ σου ἂν δὲν τὴ βεῖς σ' ἄλλη εὐτυχίας
[σφαίρι,
ἂς σοῦ γλυκίανη ἕπνος βαθὺς τῆς Μούρας τὸ φαρμάκι.

ΛΙΑΝ Μ. ΙΑΚΩΒΙΔΗ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Στὸ μεγάλο ἀγωνιστὴ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟ.

Οἱ γενεές ποὺ ἔρχονται, μὲ πίστη σὲ θαιμιάζουν,
—Αἰμπρὸ κ' ὑποδειγματικὸ τῆς ζήσης σου τ' ἀχνάρι—
Καὶ τώρα ποὺ εἰλαβητικὰ τὴ μνήμη σου γιορτάζουν,
Κλαῖνε στὸν τάφο πῶς κλείσει ἓνα τέτοιο «παλληκάρι»!

Τρίκαλα 1980

ΝΙΚΟΣ Δ. ΠΑΠΠΑΣ

ΚΑΣΤΑΝΙΕΤΤΕΣ

Τὴν περασμένη Κυριακὴ τὸ βράδυ ἄκουσα
ξαφνιασμένος πὼς ἔχουμε Ἀποκριές. Καὶ τὰ-
κουσα μέσα, τὸ εἶδα θὰ εἶταν σωπτότερο νὰ εἶ-
πῶ, μέσα στὴ γειτονικὴ μεγάλη ταβέρνα ποὺ
μπήκα γιὰ νὰ ξεκουραστῶ ἀπὸ τὴν ἀνηφοριὰ
ποὺ ἀνέβηκα.

Ἡ ταβέρνα γεμάτη, ἀσφουχτικὰ γεμάτη. Πα-
ρέες ἐδῶ, παρέες ἐκεῖ, ὅλα τὰ τραπέζια πα-
σμένα. Ἡ κνίσσα τῶν μεζεδῶν, ἡ ἀποπνευχτικὴ
καὶ ἡ βαρεῖα φωνὴ τοῦ Βασιῆ: «Μισὴ ὀκτὶ στὶ
τρία!... Λίγα ρεπανίγια στὸ πέντε!» καὶ οἱ φω-
νές καὶ τὰ τραγοῦδια καὶ τὰ τσουγκρίσματα
τῶν ποτηριῶν, ὅλ' αὐτὰ ἀνακατωμένα, μ' ἔξά-
λισαν. Γλεντῖαι ὁ κοσμάκης. Καλὰ κίνει καὶ
γλεντῖαι. Ἔτσι γίνεται ἀγαθότερος.

Σ' ἓνα τραπέζι πάλι εἶταν ἡ παρέα τοῦ Βλα-
χόπουλου, τοῦ μπάσσο. Ἀπόψε εἶχε καὶ δυὸ
τενόρους Βατραχονησιώτες, τὸν Μαρμαρινό,
ποὺ ντεμπουτάρισε τίς προάλλες στὴν ὀπερέττα
Παπαγιάννη, καὶ τὸν Καραγιάννη, ποὺ θὰ ντεμ-
πουτάρη τὴ σαρακοστὴ στὸ Ριγκολέττο. Παιδιὰ
τοῦ λαοῦ κ' οἱ δυὸ τους. Ἐργατικοὶ. Φωνές φί-
νες ποὺ εἶχαν τὴν ἐξυπνάδα νὰ μὴν τίς φθείρουν
σὲ καντάδες μὰ νὰ τίς καλλιεργήσουν σὲ ὠδεῖα.
Εἶταν κι ὁ Βρανάκης, ἐργοστασιάρχης, ποῖκα-
νε κι αὐτὸς μπάσσο. Εἶταν κ' ἓνας ἀμαξῆς
ποὺ κρατοῦσε τὸ σιγόντο, μὲ φωνὴ γλυκεῖα καὶ
δυνατὴ, κι ὁ Ἄντσελλος, μπάσσος καὶ σιγόν-
τος μαζί, δὲν ξεχώριζα καλά, καὶ ἓνας ἄλ-
λος μπάσσος—καὶ τραγουδοῦσαν περίφημα, κι
ὁ κόσμος σόπαινε νὰ τοὺς ἀκοίση, καὶ τοὺς κα-
ταχειροκροτοῦσε ἅμα τέλιωναν τὸ τραγοῦδι
τους.

Ἄλλοι ἔφρευαν κι ἄλλοι ἔμπαιναν. Οἱ ἀ-
γριομονστάκες τοῦ Δημήτρη λαμποκοποῦσαν
ἀπὸ ἀγαλλίαση—κι ὅλο ἔγραφε, ἔγραφε, μὲ
σκυμμένο τὸ διοπτροφόρο κεφάλι του στὸ μίγμα-
ρο τοῦ τεζακιοῦ. Σὲ λίγο μᾶς ἤρθαν κι οἱ καστα-
νιέττες. Μὴ παρέα μεγάλη ἀπὸ νέους, μὲ μαν-
τολίνα καὶ κιθάρα. Ζήτησαν ἀπὸ τὸν Τάσο καὶ
μερικὰ μπαφιλένια κουτάλια καὶ πηροῦνια. Νὰ
τὰ κάνουν τί;

Νὰ τὰ κάνουν Ἰσπανιόλικες καστανιέττες.
Μάλιστα. Πῆραν ἀπὸ ἓνα ζευγάρι κουτάλια δυὸ
ναῦτες τῆς νεαροπαρέας κ' ἓνας δυὸ πολίτες, ἔ-
στησαν καὶ μερικὰ ποτήρια, μπροστὶ τους,
τὰ μισὰ μισογεμάτα, τὰ μισὰ ἄδεια, κι ἅμα
ἄρχισαν τὰ μαντολίνα κ' ἡ κιθάρα νὰ παί-
ζουν κάποιο βάλς, ἄρχισαν οἱ ναῦτες νὰ χτυ-
ποῦν τὰ κουτάλια στὰ χέρια τους, κ' οἱ ἄλλοι
μὲ τὰ πηροῦνια τὰ ποτήρια—νὰ τὰ χτυποῦν τό-
σο ρυθμικά, τόσο γλυκά, νὰ κρατοῦν μὲ τόση
ἀκρίβεια τὸ χρόνο, ποὺ εἶταν μὴ χαρὰ νὰ τοὺς
ἀκοῦς, ποὺ θαρροῦσες πὼς ἄκουγες ὀρχήστρα
γυμνασμένη καὶ πολυόργανη.

Ὡ, τί ὁμορφες οἱ καστανιέττες αὐτές, ποὺ
τίς ἔχρουν τὰ μέριμνα, τὰ χρυσά, τὰ λεβέντικα
Νιάτα!...

(Ἀπὸ τίς «Ἰερεμιάδες»)

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ